

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu bez udziału stron

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 sierpnia 2024 r.

w sprawie **K. W.**

kwestii dopuszczalności wniosku obrońcy o wznowienie postępowania

zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKzw 2587/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1) na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić wniosek bez rozpoznania;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie wznowieniowe.**

UZASADNIENIE

Obrońca K. W., na podstawie art. 540 § 3 k.p.k., domagał się wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 stycznia 2023 r. utrzymującego w mocy zaskarżone zażaleniem obrońcy orzeczenie Sądu Okręgowego we Włocławku z 10 października 2023 r. o odmowie umorzenia postępowania wykonawczego. Autor wniosku konieczność wskrzeszenia zakończonego postępowania sądowego upatrywał w bezwzględnej przyczynie odwoławczej w postaci nienależytej obsadzie sądu odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się niedopuszczalny.

W judykaturze Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, że przedmiotem wznowienia postępowania w ramach kodeksu postępowania karnego mogą być tylko te prawomocnie zakończone postępowania sądowe, które definitywnie zamykają rozpoznanie danej kwestii prawnej, wywołując trwałe skutki (zob. post. SN z: 24 marca 2015 r., III KO 9/15; 23 października 2019 r., III KO 95/19; 5 czerwca 2024 r., IV KO 57/24). Do tej grupy orzeczeń nie należy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 stycznia 2024 r. o utrzymaniu w mocy rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego o nieuwzględnieniu żądania umorzenia postępowania wykonawczego. Przedmiotowe incydentalne orzeczenie nie ma charakteru trwałego, wszak nie doszło do umorzenia postępowania i jest ono nadal w toku, wobec czego strona ma w dalszym ciągu możliwość ingerowania w jego przebieg. Dość też powiedzieć, że wznowienie postępowania w sprawie o umorzenie postępowania wykonawczego uznać należy za dopuszczalne wówczas, gdy wzruszenie wydanego postanowienia nie jest możliwe w innym trybie. Kodeks wykonawczy zawiera bowiem autonomiczny przepis art. 24 k.k.w., który pozwala na reasumpcję między innymi prawomocnych i podlegających wykonaniu postanowień o umorzeniu lub odmowie umorzenia postępowania wykonawczego, z powodu ujawnienia się nowych lub poprzednio nieznanych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Wznowienie postępowania jako nadzwyczajny środek zaskarżenia z Rozdziału 56 k.p.k. w postępowaniu wykonawczym znajduje więc ograniczone zastosowanie i dopuszczalne jest tylko w zakresie przekraczającym możliwości zmiany postanowień na podstawie art. 24 k.k.w. Podstawę wznowienia postępowania mogłoby zatem stanowić wyłącznie ujawnienie się jednej z przesłanek, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 1, § 2 i 3 k.p.k. lub art. 542 § 3 k.p.k. W niniejszej sprawie wnioskodawca podjął próbę obejścia ustawowego ograniczenia, formułując przez pryzmat art. 540 § 3 k.p.k. tezę o zaistnieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W uzasadnieniu ograniczył się do podania informacji, że sędzia zasiadająca w składzie Sądu Apelacyjnego została powołana na stanowisko sędziego w sposób wadliwy, nie przedstawiając żadnych argumentów przemawiających za prawdziwością stwierdzenia, że fakt ten wywarł negatywny wpływ na sposób rozpoznania przez Sąd drugiej instancji środka

odwoławczego. Z tej racji należało uznać, że w sprawie nie pojawiła się podstawa do uznania, że udział sędziego wymienionego we wniosku mógłby skutkować bezwzględną przyczyną odwoławczą. Ustalenie to ostatecznie zamyka kwestię dopuszczalności żądania wznowienia postępowania w niniejszej sprawie.

Z tych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[PGW]